

Hồi 16

Lâm Đại Nạn Gặp Kỳ Duyên

Bạch Hạc Nhi quắp Bạch Hạc Tiên Tử và Hàn Quân Đạt đập cánh lướt gió bay về hướng Tây. Bạch Hạc Tiên Tử nhìn qua Quân Đạt thấy dung diện chàng hiện những nét khốn khổ vô cùng.

Bạch Hạc Tiên Tử nói:

- Người có bị gì không?

Quân Đạt không trả lời nàng mà chỉ nghiêng bặm môi.

Bạch Hạc Tiên Tử hỏi lại:

- Sao người không trả lời bốn cô nương?

Quân Đạt cúi gằm mặt, mặt chàng ướt đầm mồ hôi.

- Để ta coi mạch của người xem trong người người thế nào.

Bạch Hạc Tiên Tử vừa toan với tay qua nắm lấy tay Quân Đạt thì chàng hoảng hốt nói:

- Đừng... đừng chạm vào ta.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Người sao vậy?

Quân Đạt hấp tấp nói:

- Trong người ta có ngọn tiểu huỳnh kỳ của Ma Thần Cát Già, có lấy thì linh cho chim hạc thả ta xuống đất rồi lấy. Lấy xong cô nương phải đi ngay lập tức.

Nghe giọng Quân Đạt có vẻ khẩn trương, Bạch Hạc Tiên Tử càng thắc mắc hơn.

Nàng ôn nhu nói:

- Tất nhiên bốn tiên tử sẽ lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ và cả ngọn tiểu hắc kỳ nữa, nhưng trước khi lấy ta cần xem qua nội thể người có bị gì không.

- Tiểu hắc kỳ của ta đã bị người khác lấy rồi. Còn hiện tại, Quân Đạt sắp... Hãy mau linh cho chim hạc thả Quân Đạt xuống đất, nhanh lên.

Quân Đạt quay sang nhìn Bạch Hạc Tiên Tử:

- Mau lệnh cho chim hạc thả ta xuống đất. Nhanh lên đi.

- Người muốn chết hay sao mà hối thúc ta lệnh cho chim hạc thả người xuống đất. Người rơi xuống đất thì chắc chắn sẽ tan xương nát thịt.

- Sao cũng được. Nếu Quân Đạt không đến được chỗ Bát Thiên Vương thì chết cũng được. Muộn lắm rồi, hãy mau lệnh cho chim hạc thả ta ra rồi cô nương tìm đến xác ta mà lấy ngọn tiểu huyền kỳ.

- Bốn tiên tử chỉ muốn đoạt hai ngọn tiểu kỳ chứ không muốn giết người đâu.

- Cô nương muốn giết Quân Đạt hay không không thành vấn đề, nhưng lúc này ta đang muốn chết.

Bạch Hạc Tiên Tử cau mày:

- Tại sao công tử muốn chết?

Quân Đạt nhìn qua nàng, đôi tình nhãn của chàng đỏ au tưởng như sắp rỉ máu. Quân Đạt nghiến răng:

- Ta sắp tẩu hỏa nhập ma, hãy lệnh cho chim hạc thả ta ra để cho Quân Đạt chết.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn chàng rồi ngược lên nói với Bạch Hạc Nhi:

- Bạch nhi, đưa chúng ta xuống đất.

Bạch hạc rúc lên hai tiếng, đảo một vòng tròn rộng rồi từ từ sà xuống đất.

Bạch Hạc Tiên Tử và Quân Đạt vừa được Bạch Hạc Nhi thả xuống đất, nó chưa kịp bay lên thì bất ngờ có chiếc vòng răng cưa rít trong không khí, kết thành hình chữ phẩm vùn vụt lao đến nhanh không thể tả.

Nghe tiếng binh khí rít trong không khí, Bạch Hạc Tiên Tử giật mình, nàng quát lớn:

- Bạch Hạc Nhi cẩn thận.

Cùng với tiếng quát đó, Bạch Hạc Tiên Tử trở luôn khinh thuật lạng ba hư bộ, phát tác tuyệt thức Khai Vân Tích Địa, nhắm ba đóm sáng đón đỡ cho Bạch Hạc Nhi.

Âm thanh rít lên nghe buốt cả màng óc:

- Rét...

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Tử đã dụng năm phần nguyên âm phát tác chưởng khí Khai Vân Tích Địa, nhưng những vòng tròn bạch quang kia vẫn vùn vụt xuyên qua vùng chưởng khí của nàng mà lao đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Tử hốt hoảng thét lên:

- Bạch Hạc Nhi!

Ba đốm sáng lướt đến Bạch Hạc Tiên Tử, nhưng nàng chỉ một mực lo lắng cho sinh mạng của Bạch Hạc Nhi mà không để tâm đến bản thân mình.

Chỉ trong chớp mắt nửa thôi thì ba chiếc vòng răng cưa chuyên công phá nội lực sẽ như lưỡi hái tử thần cướp đi sinh mạng của Bạch Hạc Tiên Tử.

Chim hạc như nhận biết sự nguy hiểm đã chụp đến Bạch Hạc Tiên Tử, liền rúc lên những tiếng kêu hoảng loạn, trong khi đó Bạch Hạc Tiên Tử chỉ còn biết nhắm mắt chờ đợi lưỡi hái tử thần.

- Rét...

- Chát... chát... chát.

Ba chiếc vòng răng cưa chạm vào ba vòng chỉ công với sức mạnh mãnh liệt đánh bật trở lại. Nghe những âm thanh đó vang ngay bên tai mình, Bạch Hạc Tiên Tử rung mình nhìn lại, thấy Quân Đạt với đôi tinh nhãn đỏ như hai hòn than và những nét khốn khổ hiện lên mặt, đồng thời trên đỉnh đầu xuất hiện một sợi chỉ khí đen kịt.

Bạch Hạc Tiên Tử buột miệng nói:

- Công tử đã cứu ta.

- Quân Đạt không còn sức chịu đựng nữa đâu.

Quân Đạt nói xong mấy lời đó té khụy xuống đất, cùng lúc một chiếc kiệu bằng lụa trắng phiêu diêu lướt đến.

Chim hạc vừa thấy chiếc kiệu lụa đã rúc lên liên tục mấy tiếng rồi đập cánh lướt đến toan quắp Bạch Hạc Tiên Tử, nhưng từ trong chiếc kiệu một đạo kinh âm nhu cuộn cuộn ập đến Bạch Hạc Nhi.

Bạch Hạc Tiên Tử lạng bộ nói với chim hạc:

- Bạch nhi chạy đi.

Chim hạc quạt hai cánh tạo một luồng cuồng phong đón lấy đạo kinh của người trong kiệu.

- Âm...

Bạch Hạc Nhi như cánh diều giấy bị gió lốc thổi bật về sau. Chim hạc rúc lên một tiếng rồi bay thẳng lên không trung, nhưng đường bay của nó không còn uyển chuyển nhẹ nhàng nữa, mà chao đảo như một cánh diều đứt dây không định hướng.

Trong lúc Bạch Hạc Nhi húng đạo kinh của đối phương thì Bạch Hạc Tiên Tử đã phi thân lướt đến bên Quân Đạt. Nàng cấp lấy Quân Đạt tro khinh công bằng mình đi.

Từ trong chiếc kiệu bằng lụa, một mỹ phụ vận phục trang vương triều lướt ra. Khinh công của mỹ phụ như đập lên không khí mà lướt đuổi theo Bạch Hạc Tiên Tử.

Mặc dù Bạch Hạc Tiên Tử đã tro hết bản lãnh khinh công nhưng khoảng cách giữa nàng và mỹ phụ nhanh chóng thu ngắn lại. Bất ngờ Quân Đạt bùng tỉnh, ngược lên nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như hai hòn than hồng.

Chàng thều thào nói:

- Buông ta ra... buông ta ra.

Không màng đến lời nói của Quân Đạt, Bạch Hạc Tiên Tử vẫn cấp chàng lao đi vùn vụt.

Quân Đạt nghiêng rằng:

- Nếu nàng không thả ta ra thì hối không kịp đâu.

Bạch Hạc Tiên Tử liếc lại phía sau thấy mỹ phụ chỉ còn cách mình không quá mười trượng, thì càng khẩn trương hơn.

Khoảng cách giữa Bạch Hạc Tiên Tử và mỹ phụ thu ngắn thêm ba trượng nữa, và chỉ không bao lâu nữa nhất định mỹ phụ sẽ bắt kịp Bạch Hạc Tiên Tử.

Không biết mỹ phụ đang rượt theo Bạch Hạc Tiên Tử là ai nhưng rõ ràng vẻ mặt của Bạch Hạc Tiên Tử vô cùng khẩn trương và lo lắng, chứng tỏ nàng biết phải hành xử thế nào nếu chạm mặt với người này.

Khoảng cách thu ngắn hơn, giờ chỉ còn không quá năm trượng. Lúc này Bạch Hạc Tiên Tử nghe được cả tiếng ỵ trang của mỹ phụ giữ phần phật sau lưng mình. Nàng bất giác lo âu, nếu như mỹ phụ lại thi triển những chiếc vòng răng cưa công phá nội công thì quả là nàng chẳng còn sinh lộ.

Đúng như Bạch Hạc Tiên Tử dự đoán, mỹ phụ vừa rút ngắn khoảng cách còn bốn trượng lập tức lấy những chiếc vòng răng cưa từ trong thắt lưng hờm sẵn trên tay. Những chiếc vòng óng ánh sắc bạch quang như phát tác tử khí chết chóc.

Mỹ phụ nói:

- Bạch Hạc nha đầu, nếu ngươi không muốn chết thì hãy dừng lại.

Bạch Hạc Tiên Tử nghe tiếng nói cất lên ngay sau lưng mình cùng lúc kịp phát hiện ra một cửa hang đá phía trước. Từ trong hang đá đó bốc ra mùi phân dơi nồng nặc, mà bất cứ ai ngửi cũng không dẫn được con buồn nôn.

Bạch Hạc Tiên Tử nhủ thầm:

- "Sinh lộ của mình ở phía trước đây rồi"

Cùng với ý nghĩ đó, Bạch Hạc Tiên Tử bất thần vung tả thủ về phía sau. Cái vung tay của nàng trông thật nhẹ nhàng nhưng liền đó ngọn phi châm tập kích mỹ phụ.

Mỹ phụ gằn giọng:

- Bạch Hạc nha đầu dám to gan.

Mỹ phụ vừa nói vừa dụng hai ngón tay bắt lấy mũi phi châm một cách dễ dàng, nhưng chỉ khoảnh khắc mỹ phụ hơi đảo bộ thì Bạch Hạc Tiên Tử đã cấp Quân Đạt băng luôn vào hang đá.

Mỹ phụ vừa lướt đến liền dừng cước tốc, cau mày. Dung diện của mỹ phụ sa sầm xuống, rồi liền sau đó là những con nôn mửa chẳng khác gì người say rượu. Mỹ phụ gượng lắm mới kìm được con buồn nôn lại, thối lui luôn ba trượng đứng nhìn cửa hang.

Mỹ phụ hét lớn:

- Bạch Hạc nha đầu, sao ngươi chọn chỉ cái hang hôi thối để trốn, mau ra đây đi.

Bên trong hang Bạch Hạc Tiên Tử cũng không kiềm được con buồn nôn. Nàng nôn thốc nôn tháo, nôn đến mặt xanh mặt vàng, nhưng cũng ráng gượng chịu đựng.

Mùi phân dơi cứ xông xộc xông vào mũi nàng nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn cố gượng cấp Quân Đạt tiến sâu vào trong hang. Người không bị nôn chính là Quân Đạt, chàng giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Tử chăm chăm. Trông chàng như một gã ngây ngây dại dại nhìn Bạch Hạc Tiên Tử không nói một tiếng nào.

Trong hang tối âm u nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn trở khinh thuật thoát đi mặc dù nàng biết mỹ phụ sẽ không truy đuổi mình nữa. Đi sâu vào trong hang dơi, Bạch Hạc Tiên Tử cảm nhận những luồng gió lùa mát lạnh xua tan mùi ẩm thấp lẫn mùi phân dơi tanh hôi. Bạch Hạc Tiên Tử thở ra khoan khoái.

Bạch Hạc Tiên Tử dừng bước quay lại. Nàng nghe những lời miệt thị của mỹ phụ cất lên bên ngoài cửa hang doi dọi vào vách đá vang lên lồng lộng.

Đứng một lúc, Bạch Hạc Tiên Tử nghĩ thầm:

- "Nếu mình đứng đây lâu không chừng Khác Thủy Phượng có thể liều lĩnh mà bỏ qua tiểu tiết mùi phân doi mà xông vào thì mình không còn đường thoát thân nữa, hay nhất phải tìm lối ra đi trong hang này."

Bạch Hạc Tiên Tử nghĩ vậy bèn cấp Quân Đạt quyết định tiến sâu hơn nữa vào trong hang.

Càng vào sâu, Bạch Hạc Tiên Tử càng cảm nhận những luồng gió man mát thổi khiến thần trí vô cùng sảng khoái. Nàng nghĩ tiếp:

- "Nhất định phải có lối ra phía sau hang doi này."

Bạch Hạc Tiên Tử sực nghĩ tới Quân Đạt, nhìn xuống nàng khẽ gọi:

- Công tử.

Bạch Hạc Tiên Tử nhận thấy vẻ mặt Quân Đạt ngây đại bên cau mày:

- Công tử cảm nhận trong nội thể như thế nào?

Quân Đạt tròn đôi mắt đỏ hoe nhìn nàng không chớp.

Bạch Hạc Tiên Tử thả chàng xuống:

- Sao công tử nhìn ta như vậy?

Mặc cho nàng hỏi, Quân Đạt chẳng hề trả lời, khiến cho Bạch Hạc Tiên Tử cảm nhận trước mắt mình là một gã công tử vô thần, vô cảm, ngơ ngẩn ngẩn như một xác chết biết thở mà thôi.

Một luồng gió mát thổi tới, khiến Bạch Hạc Tiên Tử hít luôn một luồng dưỡng khí thật sâu. Thần trí nàng sảng khoái vô cùng.

Nàng nhìn Quân Đạt hỏi:

- Công tử có nghe Bạch Hạc Tiên Tử nói không?

Quân Đạt vẫn im lặng nhìn nàng.

- Công tử sao vậy? Chúng ta đang bị Khác Thủy Phượng truy sát, công tử có biết không?

Quân Đạt cũng không trả lời Bạch Hạc Tiên Tử.

- Công tử không nhận biết gì hay sao? Chúng ta vào trong hang để tìm đường thoát thân nhé.

Quân Đạt cũng chỉ giương mắt đỏ hoe nhìn Bạch Hạc Tiên Tử.

Nàng cau mày rồi vỗ nhẹ vào má Quân Đạt:

- Công tử sao lại ngây dại ra như thế này?

Bạch Hạc Tiên Tử thở dài, lắc đầu. Nàng muốn bỏ Quân Đạt lại sau khi đoạt lấy ngọn tiểu huỳnh kỳ nhưng ý niệm đấy chỉ lướt qua thì nghĩ lại, nếu không có Quân Đạt thì nàng và Bạch Hạc Nhi đã tán mạng bởi ba chiếc vòng công phá nội lực của Khắc Thủy Phượng.

Bạch Hạc Tiên Tử thở dài rồi nắm tay Quân Đạt dắt đi:

- Bạch Hạc Tiên Tử sẽ đưa công tử đến đại phu.

Quân Đạt quả nhiên để mặc Bạch Hạc Tiên Tử dẫn mình đi. Trông chàng chẳng khác nào một kẻ mộng du ngơ ngẩn, mặc tình cho Bạch Hạc Tiên Tử dẫn đi đâu cũng được.

Tiến sâu vào trong hang doi cho đến khi Bạch Hạc Tiên Tử dừng bước bởi cái đầm rộng độ ba trượng cắt ngang đường đi của hai người.

Bạch Hạc Tiên Tử lưỡng lự nhìn đầm nước mà nghĩ:

- "Qua được đến bên kia chắc mình sẽ ướm hết y phục."

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Bạch Hạc Tiên Tử vẫn thả chân xuống đầm nước. Cái đầm không sâu, nước chỉ đến ngang ngực nàng thôi, nước trong đầm lại dịu mát nên Bạch Hạc Tiên Tử quyết dẫn Quân Đạt qua bờ đầm bên kia.

Nàng dẫn Quân Đạt do dẫm từng bước xuống đầm từ từ tiến sang phía bờ bên kia. Ra đến giữa đầm, bất chợt Bạch Hạc Tiên Tử thấy có ánh sáng mập mờ từ dưới nước rọi lên. Nàng tò mò cúi mình xuống sát mặt nước nhìn, mới phát hiện ra một đóa liên hoa nở dưới mặt nước. Thấy đóa liên hoa đó phát hào quang, Bạch Hạc Tiên Tử thò tay xuống ngắt lấy đưa lên khỏi mặt nước. Mùi thơm từ liên hoa tỏa ra ngào ngạt, cùng lúc nước trong đầm nóng dần lên.

Bạch Hạc Tiên Tử thấy sự kiện lạ kỳ đó, vội vàng kéo Quân Đạt bước nhanh hơn. Hai người vừa lên đến bờ bên kia thì nước trong đầm sôi sùng sục.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn đóa liên hoa nghĩ thầm:

- "Nước trong đầm này mát lạnh được là do đóa liên hoa này. Như vậy đóa liên hoa nhất định là trân dược trên thế gian này rồi, mình sẽ mang về dâng cho Thái mẫu."

Ý niệm đó còn đọng trong đầu nàng thì đại huyện hội âm nhói buốt, Bạch Hạc Tiên Tử giật mình nhìn lại thì đã bị Quân Đạt ôm ghìt vào lòng.

Bạch Hạc Tiên Tử thất kinh:

- Người... người làm gì vậy?

Nàng vừa nói vừa toan phát tác chưởng kinh vỗ vào đầu Quân Đạt nhưng hồi ới tứ chi đã bủn rủn không còn chút khí lực nào cả.

Quân Đạt lộ cặp mắt đỏ au nhìn Bạch Hạc Tiên Tử. Chạm vào cặp mắt như hai hòn than của chàng Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình:

- Người tính làm gì vậy?

Quân Đạt chẳng hề mở miệng mà cứ giương cặp mắt hau háu nhìn Bạch Hạc Tiên Tử rồi bất thần chộp vào trang y của nàng bứt ra.

- Người... người không được làm vậy... người...

Vô tình tay Quân Đạt chụp trúng đóa liên hoa phát hào quang. Hào quang của đóa liên hoa như hấp lấy đôi mắt đỏ hoe của chàng.

Bạch Hạc Tiên Tử nhìn Quân Đạt không chớp mắt. Nàng lắp bắp nói:

- Ta đã cứu người. Người đừng giở trò sấm sỡ với ta nghe.

Quân Đạt như không nghe tiếng của Bạch Hạc Tiên Tử mà đưa luôn cả đóa liên hoa vào miệng nhai nhồm nhoàm. Trông Quân Đạt ăn đóa liên hoa mà ngỡ như kẻ cuồng tâm loạn trí chỉ biết ăn mà thôi.

Bạch Hạc Tiên Tử tròn mắt:

- Người điên rồi à?

Quân Đạt nuốt trọn đóa liên hoa tưởng như người bị đói lâu ngày. Cả cơ thể Quân Đạt bất giác phát quang xanh rờn, rồi như mảnh thú bị bứt rút bởi sự giam cầm mà ngửa mặt rú lên lồng lộng:

- Hu... hu... hu

Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình:

- Người... người làm ta sợ.

Quân Đạt quay ngoắt lại nhìn nàng bằng đôi mắt đỏ au như tóa lửa.

Bạch Hạc Tiên Tử rùng mình lần nữa:

- Người tính làm gì ta?

- o o o -

<http://www.nhanmonquan.com>